

12.11.2023 - Proč se stále tolik bojíme Boha?

Čtení: Luk. 7,41-43; Marek 2,1-12

Písně: 187 – Svou oslav Pana, Ty si Boh + Som tvojou ovečkou;
284 – Nuž Bohu děkujeme,
331 – Pána vítej, 682 – To já o Pane můj

"Velkým tajemstvím je, že ke svatosti často nevede široká dálnice takzvaného slušného života, ale klikatá cesta, která často vede přes duchovní příkopy, pole a pustiny."

Před několika lety se na jednom náměstí stála skupina amerických turistů a ptala kolemjdoucích, kde se nachází kostel s obrovským oltářem. Bylo to v Krakově. Mnozí Krakované se bezradně rozhlíželi a nedokázali ukázat cestu k hledanému kostelu. Později mi bylo řečeno, že návštěvníci ze zámoří byli nesmírně překvapeni, že letěli několik tisíc kilometrů, aby se mohli na kostel a co je v něm podívat, zatímco ti, kteří žijí v okolí, ani nevěděli, kde se nachází.

Pokřivený obraz Boha

Jaký máme zájem na tom, nebo co nás táhne k tomu, že vyhledáváme zvláště místa, ať už tam něco je, nebo co se tam stalo? Jedním z mnoha důvodů je jistě to, že miliony lidí stále nosí ve svých srdcích pokřivený obraz Pána Boha. Nepochybně se v církvi již několik desetiletí stále více mluví o Boží dobrotě a v pastoraci a homiletice došlo k odklonu od moralisticko – pekelného stylu, ale přesto se mnoho lidí – někdy až panicky – bojí Stvořitele. Proč?

Na to je těžké jednoznačně odpovědět. Často je to, mírně řečeno, plod nepříliš šťastné náboženské výchovy v dětství. Někomu stačilo, že jako malé dítě párkrát zaslechl slova: "Podívej, na obloze to bliká. To se na tebe BŮH zlobí, protože jsi zlobil!". Takový člověk pak může v dospělosti vyslechnout mnoho kázání o Boží dobrotě, mnohokrát si zazpívat píseň o Boží nikdy neutuchající dobrotě, ale přesto, když se dopustí nějakého hříchu, začne automaticky myslet na svůj nezajímavý posmrtnou situaci. A pokud se náhodou zrovna v té době na obloze ještě zableskne, strach z přísného Soudce jeho duši doslova ochromí. Někdo řekne: Doby takových výchovných metod jsou naštěstí pryč. Ne tak docela.

Před rokem mi říkal kolega, šel zrovna z pohřbu v taláru přes jedno náměstí míjel mladou matku, která si nevěděla rady se svým uličnickým synem. V jednu chvíli jsem slyšel, jak tato mladá žena, ukazujíc na mě, říká dítěti: "Buď hodný, protože jestli nebudeš, odvede tě kněz". Věřte mi, že někdy to stačí k tomu, aby to něčí náboženský a duchovní život na dlouhá léta skutečně poškodilo. Proč se jinak tolik bojíme Boha?

ON není jako my!

Všichni víme, že jsme byli stvořeni k Božímu obrazu a podobě. Jak často si však dovolíme tuto pravdu převrátit a jsme to my, kdo vytváří Boha k obrazu svému. Ve vztazích s bližními někdy zažíváme situace, kdy ztrácíme trpělivost, kdy ztrácíme důvěru, kdy máme někoho prostě opravdu plné zuby. Někdo si od nás například půjčil peníze a nevrátil je, pak si je půjčil podruhé a opět je nevrátil. Potřetí, na všechno nadával, že tentokrát to bude jinak a že vše vrátí, co měl po splatnosti, ale pořád to bylo jako obvykle. Tehdy často reagujeme slovy: "Tak to ne! Tohle už je moc! Ted' už ode mě nedostaneš ani korunu! Ztratil jsem v tebe důvěru!".

Stejně to může být se lhaním, s neplněním povinností v práci a různými podobnými. Selhali jste mnohokrát, a tak je konec! Jste vyhořelí!

Žijeme-li ve světě, kde se s takovými situacemi setkáváme téměř denně, nějak podvědomě získáváme přesvědčení, že Bůh je stejný. Slíbil jsi, že se polepšíš, a zase jsi zhřešil. Udělal jsi totéž podruhé, potřetí, a pak jsi znovu upadl. Ve svých modlitbách jsme slíbili, že už to nikdy neuděláte, že to byla jen výjimka, a tu uběhl sotva týden a všechno se vám vrátilo s dvojnásobnou silou. Takže logicky, lidsky řečeno, jste si pak mohli pomyslet: "Už mě má dost. Už mě vyškrtl. Už mi nebude věřit, neodpustí mi". V takové situaci ani nechováme vůči Bohu zášť. Koneckonců bychom sami udělali totéž. **Jde však o to, že On není jako my!**

Bůh, který vždy odpouští

Boží myšlenky nejsou naše myšlenky. Jeho postoj se nepodobá našemu chování k bližním. A i když se třeba proviníme po sté nebo po tisíci, i když začínáme své vyznání slovy: "I když se šňůra pádů táhne už léta, pokud v nás zůstane alespoň jiskřička naděje, že povstaneme – naděje nezaložená na našich silách, ale na Jeho lásce – pokud opravdu, možná proti lidské logice a chápání, toužíme po Bohu, On nám odpustí a bude nám důvěřovat. A není to tak, že bychom byli nějak méněcenní, že by se nad námi musel Pán Bůh nějak mimořádně slitovat. Mnozí bratři a sestry v následování a posvěcování si právě touto nejtěžší lekcí křesťanství prošli ve svém životě desítky či dokonce stovky krát. Velkým tajemstvím je, že k posvěcování často nevede široká dálnice takzvaného slušného života, ale spletitá cesta, která často vede duchovními příkopy, poli a pustinami. Asi nikdy plně nepochopíme, proč Bůh někdy dopustí, aby byl člověk doslova ochromen vědomím vlastní hříšnosti. Pak o všem pochybujeme, zdá se nám, že brány pekla jsou otevřeny dokořán a čekají, až k nim přijdeme, ležíme zcela zlomeni a nedokážeme vyslovit ani ten nejslabší šepot modlitby.

Možná má někdo, kdo slyší tato slova, blízko právě k takovému stavu zoufalství. Protože se to znovu stalo, znovu se to vrátilo, znovu jsi upadl. A už není žádná naděje. Ležíme jako ochromení. Pak stojí za to připomenout si biblický příběh o muži, kterého jeho přátelé spustili k Ježíšovým nohám dírou ve střeše (viz Marek 2,1-12). Ležel před Spasitelem a nebyl schopen říci jediné slovo, pohnout ani nejmenším prstem. Ležel jako dřevěný špalek. Jaká škoda – tak bezmocný, a navíc všichni kolem něj zírali. Kolik z nás si tím prošlo. Všichni kolem zírají a my si nevíme rady sami se sebou, s vlastním životem. Všude kolem nás je slyšet šepot: "Ale vyvalený, ale vykolejený, ale ztracený".

Soucitně se přidáváme: "Brachu, zvedni se. Změň se. Takhle to nejde. Ztrácíš svůj život." Jak nás tedy tato slova rozčilují: "Jak mám změnit svůj život, když nedokážu hnout ani prstem! To se přece snadno řekne!". **Satan drží člověka za límec a mrští s ním o zem, a ti slušní říkají: "Změň svůj život!"**. Jak se to dělá! Protože jediné, co cítíme, je naprosté ochromení! Ale vzpomínáme si, co se tehdy stalo, právě v tom biblickém příběhu? Ochrunutý muž neřekl ani slovo, ale Ježíš moc dobře věděl, o co jde. Řekl jen: "Vezmi své lůžko a pojď". **Až do té chvíle nad ním lůžko panovalo**. Byl k ní připoután. Byla to postel, která ho "nesla", ale nyní mu Ježíš říká: "To ty ovládáš postel! Neopouštěj ji, nezahazuj ji, ale vezmi ji pod paží a jdi!". Tak je tomu i v našem životě. Pokušení, stejně jako ono lůžko, v nás zůstávají, ale nebudou to ony, kdo tebe ponese nebo zneschopní, ale ty, kdo je ovládneš.

Pokojný čas v Boží blízkosti přeje Štěpán M.